

sige, at den forekommer mig ikke helt at dække det, den skulde dække. Det vil jo under disse Forhold først og fremmest være meget vanskeligt at konstatere, om et Køb er foretaget i spekulativt Øjemed — det er jo et Spørgsmaal, der i de fleste Tilfælde først vil dukke op, naar der er sket en Katastrofe —, men det vil ogsaa være vanskeligt for Autoriteterne at paavise, om vedkommende har optaget et Laan for at foretage et Køb i spekulativt Øjemed. Naar en Mand, som har 8 000 Kr., køber 4 Aktier à 1 000 Kr. til Kurs 200, betaler dem kontant og lægger dem hen, saa er det ikke Spekulation, men hvis han kun ejer 7 000 Kr., som han betaler kontant, og laaner det resterende Tusinde, og han lægger Aktierne hen og lader dem ligge, saa har han altsaa belaaet Aktierne, og saa foreligger der Spekulation. Det er meget vanskeligt at kontrolere. Det vilde unægtelig være bedre, om hele Eftersætningen var borte, saaledes at det kom til at hedde, som det hedder i den første Sætning, at Direktører og Filialbestyrere eller andre Funktionærer i en Bank maa ikke for egen Regning under nogen Form udføre eller deltage i Spekulationsforretninger. Men det er meget muligt, at det vilde være vanskeligt at opretholde den Bestemmelse, og jeg maa atter her indrømme, at den højtærede Minister ogsaa paa dette Punkt har søgt at forme sit Forslag saaledes, at det kunde have Haab om at vinde Tilslutning fra anden Side, hvilket jeg nu haaber vil blive paaskønnet af Talere fra anden Side.

I samme Paragraf bestemmes det, at Direktører eller Filialbestyrere ikke maa være Bestyrelsesmedlemmer eller Direktører eller sidde i Ledelsen for andre Selskaber. Dette er i fuld Konsekvens af Erfaringerne fra alle Banksammenbrudene, hvor det har vist sig, at det, at en Bankdirektør sad som Direktør for et andet Selskab, havde den Følge, at han begunstigede dette Selskab ved urimelig Kreditgivning. Nu forbyder man altsaa dette. Dog bestemmer Lovforslaget, at man kan delegere en Direktør eller et Bestyrelsesmedlem til at føre Tilsyn med et af Banken finansieret Selskab — vel at mærke ulønnet, og dermed tror jeg, Faren er drevet over, for naar det bliver et ulønnet Tilsyn, tror jeg ikke, vi faar saa lange Lister i den blaa Bog over Bankdirektører, der sidder i mangfoldige Selskaber af højst forskellig Art. — Videre bestemmes det i denne Paragraf, at en Banks Direktører kun kan optage Laan i Banken eller opnaa Bankens Garanti for Laan, naar hele Bestyrelsen

for hver Gang giver Tilladelse dertil, ligesom det bestemmes, at Revisorerne kun kan opnaa Laan med Bankinspektørens Tilladelse. Det er Sikkerhedsbestemmelser, som i alle Henseender kan anbefales.

I § 16 findes en Bestemmelse om, at naar Bankledelsen konstaterer, at 35 pCt. af Bankens egen Kapital er tabt, skal der ske Anmeldelse til Bankinspektøren, og det bestemmes saa nærmere, hvorledes man eventuelt skal bringe Banken paa Fode igen. Nu gælder denne Bestemmelse først, naar Banken har mistet 50 pCt. af sin Aktiekapital. Nu vil jeg sige, at de 15 pCt. spiller jo ikke saa stor en Rolle. Tænk paa den forskellige Opgørelse, man kunde komme til i Diskontobanken, hvor nogle kom til det Resultat, at Banken var solvent med mange Millioner, og andre kom til det Resultat, at den var insolvent med mange, mange flere Millioner, for ikke at tale om Landmandsbanken, hvor Meningsforskellighederne jo var oppe i Hundreder af Millioner. Men Ministerens Forslag maa betragtes som en Tilkendegivelse fra Rigsdagen overfor Bankerne og overfor Bankinspektionen om, at der finder en Skærpelse Sted af dette Forhold, og at disse Bestemmelser i Fremtiden skal gennemføres mere haardhændet, end de hidtil er blevet.

Fremdeles indeholder Forslaget en Bestemmelse af meget stor Rækkevidde. Den findes i Lovforslagets § 21 og angaar Oprettelse af en Bankfond. Jeg tillægger dette Forslag meget stor Betydning. Det er et Forsøg paa at forhindre Bankkatastrofer i Fremtiden, idet det her paalægges samtlige Banker at indbetale $\frac{1}{2}$ pro mille af deres Gældsforpligtelser aarlig til en Fond. Det oplyses i Bemærkningerne til Lovforslaget, at i 1923 vilde en saadan Indbetaling af $\frac{1}{2}$ pro mille af Gældsforpligtelserne have andraget 1 800 000 Kr. Det er naturligvis mange Penge. I Løbet af 5 Aar vilde man altsaa kunne samle, for saa vidt der ikke bliver Anvendelse for Fonden, en Fond, som er oppe paa 10 Mill. Kr., og hvis Bankvirksomheden udvikler sig yderligere, kan Beløbet endda blive betydeligt større. Det er altsaa et betydeligt Beløb, der indbetales, men for Bankerne er det jo ikke noget betydeligt Beløb. Jeg har i et Blad set en Bemærkning om den Haardhed, der her udvistes overfor Bankerne ved, at der skulde indbetales et saadant Beløb, og der anførtes, at enkelte Banker kunde komme til at betale et Par Hundrede Tusinde Kroner om Aaret. Ja, det er fuldstændig rigtigt,